

הינשוף הקטן – Die kleine Eule

לנה מאייר-סקומנץ (וינה)
אילוסטרציות: סלבטורה שאשא (בולצאנו)
איתי מזרחי (אינסברוק)

פעם, לפני הרבה מאוד זמן, כשבעלי החיים ובני האדם דיברו באותה השפה, ינשוף קטן חי לו ביער מאחורי הרי החלומות. הוא היה הצעיר ביותר מבין שישה אחים ואחיות, והאחרון שעזב את הקן מהעץ הישן. הוריו לימדו אותו לעוף, לתפוס עכברים וליהנות מהשמש. לאחר מכן, הוריו אמרו לו, "תאזור אומץ, ינשוף קטן! צא וראה את העולם!", "אני לא קטן מדי בשביל זה?" שאל הינשוף הקטן. הוריו של הינשוף זקפו מקור, נאנחו ונאזרו בסבלנות. "הינשוף הגדול אשר ברא הכל ישמור עליך במסעך. ואתה כבר מכיר את החוקים: תהרוג את הטרף שלך מהר ככל האפשר, כדי שלא ירגיש שום כאב. זה גם הופך את העסק להרבה יותר טעים. תהנה מכל קרן אור, לא משנה כמה קטנה. ולגבי תעופה לטווח הארוך... טוב, אתה לומד לעוף כאשר אתה עף. אין מה להוסיף מעבר לזה".

הינשוף הקטן הטה את ראשו בכל הכיוונים כדי לתת מבט אחרון להוריו, ולעץ אשר היה ביתו לאורך כל חייו. הוא ציץ וצרח וצעק להתראות. הינשוף הקטן פרש כנפיו ועף הרחק.

היער מאחורי הרי החלומות היה גדול ומלא בחיות שונות ומשונות. לאחר שהינשוף עף זמן מה, הוא מצא מקום לנחות על גבעה סלעית. הוא התיישב על הטחב בפסגת הגבעה, הביט על השמש השוקעת באופק, והרגיש שמחה פנימית. מתחתיו, שכב לו חתול בר על סלע, עדיין חמים ונעים מהשמש. ארבעה פסים שחורים היו לו מהאף עד למצחו. זנבו המתולתל והשיחי התנוודד קלות כשהרים את ראשו והבחין בינשוף הקטן, וצעק פתאום "ינשוף! הגעת בול בזמן! בבקשה תענה לי. איך חתול הבר הגדול אשר ברא את הכל גרם לכך שיהיה ניתן לאלף אותנו?"

"רגע, מה?" צייץ הינשוף בהפתעה.

"אתמול בערב רצתי רחוק יותר מאי פעם, אל הנחל השואג מהרי החלומות. שם ראיתי בניין אשר נבנה על ידי בני האדם מעץ ואבן, הגיע ממנו ריח משגע של ציפורים שמנות. אבל אני כבר הייתי שבע, ורק רציתי להתבונן מרחוק... איש ישב לפני הבניין, עם חתולה על ברכיו. היא לא נשכה או שרטה אותי, אלא גרגרה. רק המחשבה על זה גורמת לי לרעוד.. לתת למישהו אחר לגעת בק? גר... איך זה אפשרי?!"

הינשוף הקטן התבונן מטה, הזיז את ראשו וצייץ. "איך אני אמור לדעת?". חתול הבר התרומם על רגליו, זנבו המתולתל התנפח. עינו זהרו בצבעים ירוק וצהוב.

"למה אתה מתכוון?", פלט החתול, "אתה ינשוף! ינשופים הם חכמים, ויודעים את התשובה לכל שאלה בעולם!". "לא ידעתי את זה", התפלא הינשוף הקטן. "אז בשביל מה אתה קיים?", ירק חתול הבר. "אתה צריך להתבייש בעצמך, ותתחיל ללמוד עוד על העולם!".

הינשוף הקטן הרגיש כה אבוד שהוא פרש את כנפיו ועף הרחק משם. הוא מצא עץ עם גזע חלול וצמרת עץ רחבה שנצצה לאור השמש השוקעת. הינשוף הקטן ישב על הענף התחתון, והתחיל לחשוב לעצמו.

רשרוש של כנפיים כבדות הגיע מהסבך. משהו התפצפץ והתנופף בקול רם ולפתע נחת טווס ליד הינשוף הקטן. הענף התנדנד תחת משקל הטווס. "שוב צלחתי!", נהם הטווס. "זה קורה כל ערב לפני שאני הולך לישון! למה איני יכול לעוף כמו שאני יכול לרוץ? היי, מי יושב קטן? היי קטנצ'יק, תקשיב, זה העץ שלי איפה שאני ישן!". "סליחה!" נאנק הינשוף הקטן. הטווס שקשק את נוצותיו היפות ואמר "הו! ינשוף! לפי הקול שלך אני מאמין שאתה ינשוף! איזה מזל!". הטווס סידר את נוצותיו והוריד את זנבו, ולאחר מכן המשיך ואמר "יש לי שאלה שלא יוצאת לי מהראש. למה הטווס הגדול אשר ברא את הכל יצר כה מעט עצים שנוכל לישון בהם?"

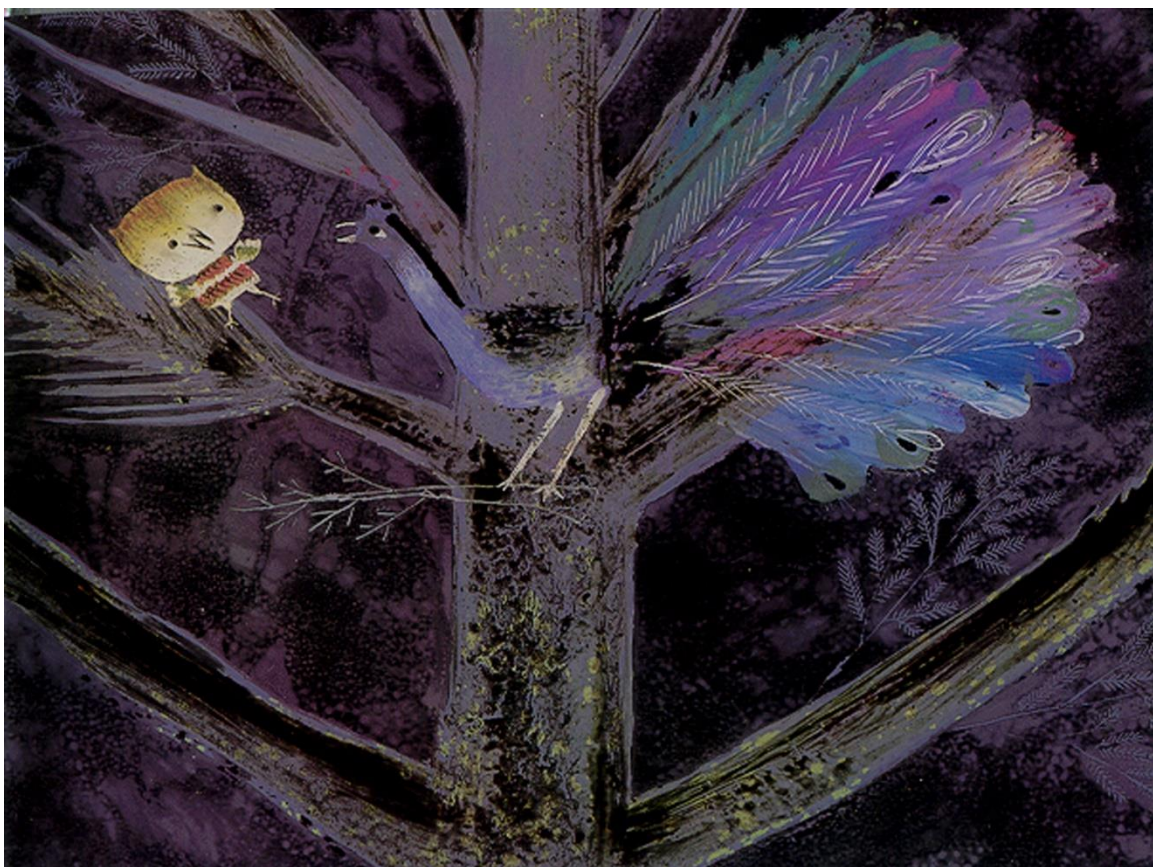
"אה.. אה... מה?", ציץ הינשוף הקטן.

"אתה יכול לראות איזה זנב ארוך יש לי", אמר הטווס, "אני יכול להשתמש בו כמו מאוורר. אבל כשאני רוצה לישון בבטחה, הוא גורם לי רק צרות. רק עצים גבוהים מאוד עם ענפים ארוכים ואופקיים מתאימים עבורי. אין מספיק כאלו ביער הזה!"

"אתה בטוח יודע את האחד הזה", הינשוף הקטן לחש לעצמו.

"אני רוצה לפחות שלושה או ארבעה לבחור ביניהם", צעק הטווס. "ענה לי! למה אין מספיק עצים כאלו?". "אני לא יודע", ענה הינשוף הקטן.

הטווס כופף ראשו, כך שנוצתו הכחולה כמעט נגעה בנוצות החזה של הינשוף הקטן. "אתה לא יודע? למה אתה לא יודע? ינשופים יודעים את התשובה לכל שאלה בעולם!". "לא ידעתי שזו שאלה חשובה", התוודה הינשוף הקטן. "טיפש קטן שכמורך, אז אינך ינשוף אמיתי!", צחקק הטווס. "אתה צריך להתבייש בעצמך, תעוף מכאן!". הינשוף הקטן עף בבהלה.

הינשוף הקטן מצא סלע ליד מערה קטנה, התיישב כדי לנוח לחשוב. "למה אני צריך להתבייש בעצמי?", הוא שאל את עצמו, "למה שאני אדע את התשובות לכל השאלות בעולם?" איך מעיזים חתול הבר והטווס לדבר על "חתול הבר הגדול שברא את הכל" ו"הטווס הגדול שברא את הכל", כשזה בכלל היה הינשוף הגדול אשר ברא את הכל?"

השמש שקעה מאחורי הרי החלומות. בשמיים בכיוון מערב, כוכב הערב זרח והירח התרומם לאט מעבר לצמרות עצי היער.

קרני האור שהוא שלח הגיעו עד אל המערה הקטנה, והינשוף שמח מהאור הכסוף.

"הגיע הזמן לעוף!", ציץ קול מאחורה. "זהו ערב נהדר! תודות לעטלף הגדול אשר ברא את הכל!"

הינשוף הקטן הסיט מבטו וגילה עטלפה תלוייה הפוך על הקיר. עם טפרי רגליה ואגודליה, היא חפרה את עצמה בחוזקה בסלע. עכשיו היא פרשה מעט את כנפיה כדי לשמן אותן. היא ליקקה עם לשונה את החומר השמנוני שיצא מנחיריה ומרחה אותו על העור שלה. הינשוף הקטן אמר, "פיו, זה מסריח!"

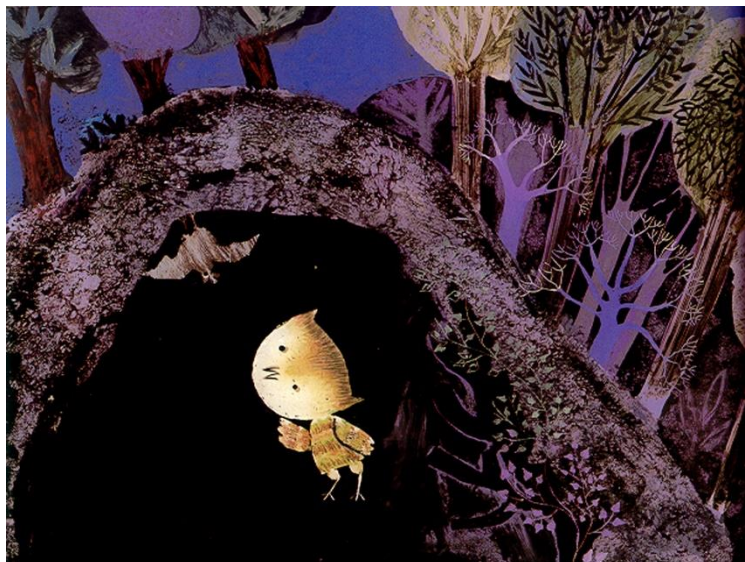
"יש לזה ריח חזק", הסכימה העטלפה. "זו הסיבה למה אני לא טרף טוב עבורך, יקירי. אתה ינשוף, הלוא כך?". "כן, אבל אני רק ינשוף קטן אחר, אולי אני אפילו לא ינשוף אמיתי..."

"בלה, בלה, בלה! ינשופים הם ינשופים, וינשופים יודעים את התשובה לכל שאלה בעולם", אמרה העטלפה, "יש לי שאלה, יקירי".

העטלפה ירדה מחלקה העליון של המערה ותלתה את עצמה מול פרצופו של הינשוף הקטן. "תראה באיזה חן אני בנויה", שמחה העטלפה, "מצוידת להכל. אני יכולה למצוא חרקים אפילו בלילות האפלים ביותר. אני צועקת בכיוון שלהם, וכשההד חוזר אליי, אני מפרפרת אליהם ותופסת אותם. אבל, משהו אחד מפריע לי. אני יכולה ללדת רק ילד אחד בשנה. פרפרים ועשים מטילים הרבה, הרבה ביצים, שורה ארוכה של קיפודים עוקבים אחרי אמי קיפודה ואפילו לשועלים יש לפחות שלושה תינוקות. למה העטלף הגדול שברא את הכל נתן לי את האפשרות להביא רק ילד אחד?"

"אני לא יודע", ענה הינשוף הקטן. העטלפה התנדנדה קדימה ואחורה בהתפעל. "אתה לא יודע? למה שאני אאמין לך?!", "אני לא יודע", חזר הינשוף הקטן והוציא גניחה מלאה בצער. "מי ידע אם לא אתה?" שאלה העטלפה בעצב. "אולי אתה לא מנסה לחשוב מספיק, נכון? תחזור אליי כשתיזכר בתשובה?". הינשוף הקטן הנהן בראשו באנגרטינות. "מעולה", צייצה העטלפה.

העטלפה פרשה כנפיה ופרפרה אל תוך הלילה. זעקותיה הגבוהות והצורמות חתכו את האוויר. עטלפים רבים אחרים עקבו אחריה ממעמקי המערה. הינשוף הקטן התבונן איך הם עפו בזיגזג לאור הירח.

למרות דאגותיו, הינשוף הקטן שם לב לעד כמה הוא רעב. בעת הלילה הוא צד ותפס עכברים מהיר כברק. כשהתמלא עד כך שלא יכל לתת עוד ביס אחד, הוא שאל עכבר שהוא שמע מרחש לידו, "עכבר, אמור לי.. איזה יצור גדול ברא אותי ואותך?"

לאחר זמן מה, נשמעה חריקה מחור באדמה, "העכבר הגדול שברא את הכל, אלא מי? אתה בטוח כבר יודע את זה, זקן חכם שכמוך! למה אתה שואל באופן כה ערמומי? אתה רוצה לנסות להוציא אותי מהחור שלי? זה תמיד מישהו מהזן שלך שאשם בכך שאחד מאיתנו נעלם. אילו רק ידעתי למה ינשופים לא נוצרו כאוכלי עשבים!", "או אוכלי תירס", צייץ הינשוף הקטן. "לא, התירס שייך לנו", הוציא העכבר חריקה שקטה יותר. לאחר מכן, היה שקט מוחלט.

הינשוף הקטן המשיך בדרכו ועף כדי למצוא צמרת עץ גבוהה, שם יוכל לנוח. "הו-הו-הו, אני לא יודע כלום!" הוא בכה, "אני רק יודע שאני לא יודע כלום". הרחק ממנו, צל אפל עם זנב מתולתל התגלש לידו. "שכה יהיה לי טוב", נהם לו קול. "קצת ידע כבר נמצא שם, דק כמו שערה של זקן".

הינשוף הקטן הסיט את ראשו בכל הכיוונים, "אני אלמד", הוא צייץ ונרדם.

כאשר הגיחה השמש של הבוקר וזהרה דרך העלים, הינשוף הקטן כבר התעורר והתענג על הזוהר האדמדם. "מה אמצא ואחווה היום?", הוא שאל את עצמו. הוא פרש את כנפיו ועף במהירות ובשקט אל היער המתעורר בכיוון הרי החלומות. הוא ראה את הנחל מתחתיו, שבעבע ותסס. הוא עף נמוך יותר ושם לב לבית הנבנה על ידי בני האדם שחתול הבר דיבר עליהם. היה שקט מסביב, חוץ מכמה תרנגולות שחיפשו תולעים. בהמשך, ליד הנהר, קול אדם שר לו. הינשוף הקטן עף בכיוון השירה ומצא אישה שאספה מים מהנהר.

הינשוף התיישב על שיח ענבה וצייץ. "יש לך קול יפה, הרבה יותר יפה מהקול שלי". האישה הסתכלה למעלה וצחקה. אחר כך אמרה לינשוף הקטן "דמיין לך אם הכל בטבע היה בעל תכונות זהות. אתה לא חושב שהעולם היה מאוד משעמם ככה? לדוגמא, אתה יכול לראות ולשמוע הרבה יותר טוב ממני, ואתה גם יכול לעוף". "ולמה את שרה?", שאל הינשוף. "את רוצה להגן על הטריטוריה שלך כמו שחרור?". "אני שרה כי זה עוזר לי לעבוד", ענתה האישה, "ולפעמים אני שרה לכבודה של האמא הגדולה אשר בראה את הכל". "היכן היא מתגוררת?", שאל הינשוף הקטן. "בכל מקום", ענתה האישה.

"עיניים אנושיות לא יכולות לראות אותה. השמש, הירח והכוכבים הם אבני החן על הלבוש שלה..". "ואם הייתי אומר לך", לחש הינשוף הקטן, "שהדגים בנחל הזה מכירים בדג הגדול אשר ברא את הכל?", "האמא הגדולה אשר בראה את הכל לא תכעס", ענתה האישה. "היא אוהבת את כל בעלי החיים". הינשוף הקטן הטה את ראשו ימינה ושמאלה ושאל, "האמא הגדולה אוהבת את זה שאת שרה לכבודה?", "אני מקווה מאוד", אמרה האישה. "אני גם מבקשת ממנה הרבה דברים: שגג הבקתה שלנו יעמוד את מבחן הזמן, שהתרנגולות שלי יילדו הרבה אפרוחים וגם שאנחנו, הילד שלי ואני נשאר בריאים..".

"האם את דואגת לגבי מה מביא איתו המחר?"

"כל אחד מאיתנו דואג", ענתה האישה. "אתה יודע אם ירד היום גשם? אני רוצה לייבש את הכביסה שלנו". "האוויר לא מריח כאילו שירד גשם", אמר הינשוף הקטן. הוא צייץ לפני שעזב, ועף במעלה הזרם.

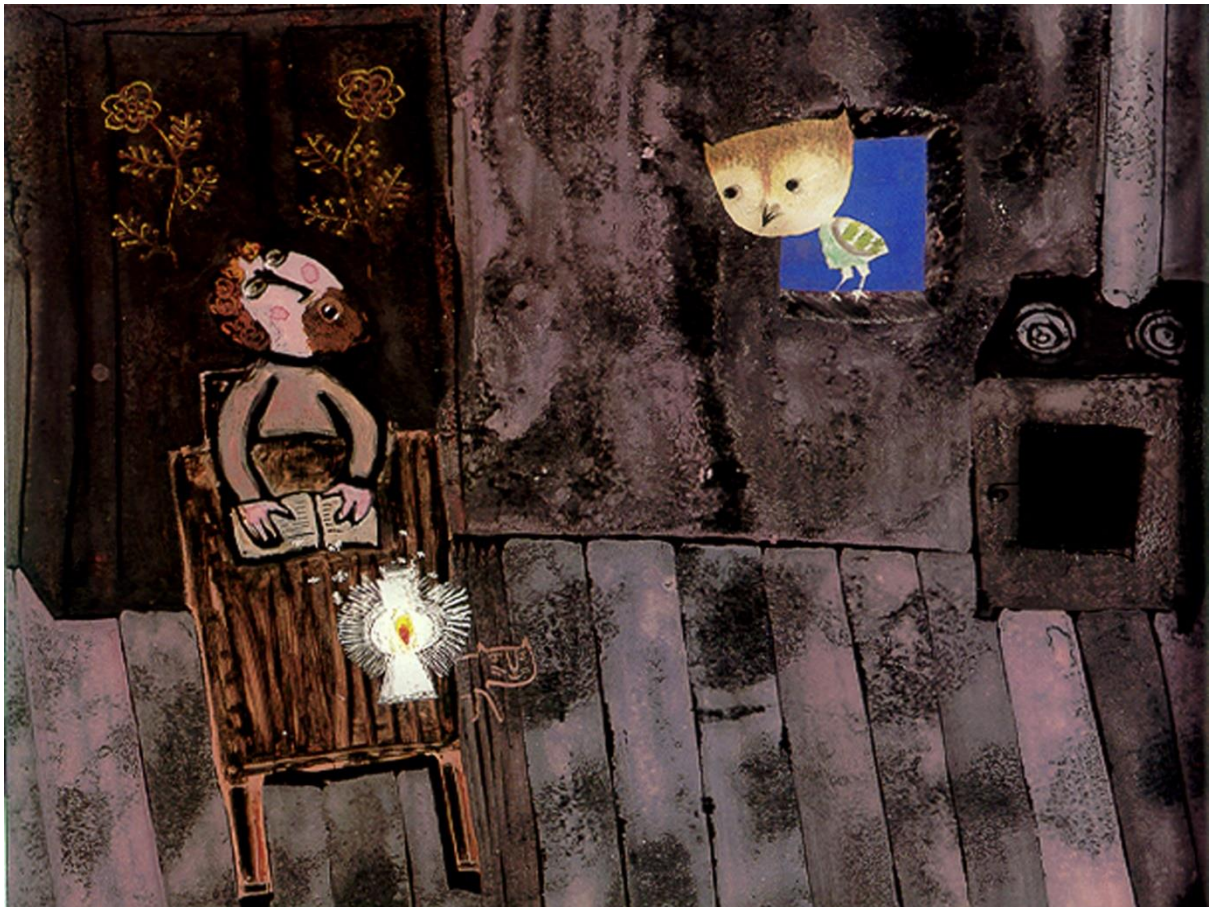

השמש זרחה לאורך כל היום והינשוף הקטן נהנה להשתזף בשמש המפנקת מספר פעמים לאורך היום. הוא לקח את הזמן כדי לחשוב לעצמו. בערב הוא עף אל המדרונות של הרי החלומות. כאשר הלילה החל ליפול, הוא ראה משהו זורח בין העצים כמו כוכב זהב. הוא עף בכיוון הזריחה וגילה בקתת עץ קטנה. קרני האור הגיעו מהחלון והזמינו עשים רבים. הינשוף הקטן הרגיש מהופנט על ידי האור. הוא התקדם הלאה קרוב יותר עד שהוא התיישב על מדרגה קטנה לפני החלון. הוא נהנה מהזוהר החם עד כדי כך שהוא פצח בשיר אהבה טיפוסי לינשופים. הוא ציץ וצווח. "יש לנו פה ינשוף על אדן החלון", אמר קול עמוק. "ברוך הבא!", הינשוף הקטן כיוץ עיניו כדי לראות את האיש מצידו השני של האור, היה זה איש זקן.

הינשוף הקטן שאל את האיש הזקן, "מה אתה עושה?". "אני קורא", הוא אמר וגירש בעדינות את העש מהדף הלבן. "היום היה קצר מדי, לכן אני ממשיך לקרוא באור המנורה. זה הוא ספר על האב הגדול שברא את הכל". "איפה הוא גר?", שאל הינשוף הקטן. "בכל מקום", ענה האיש הזקן. "בממלכת שמים, אשר עיני עוד לא יכולות לראות, וגם בלב האנשים". "אתה שואל אותי לפעמים לגבי המחר?", שאל הינשוף הקטן. "כן, כמובן", ענה האיש הזקן. "אבל יותר מכל, אני שואל אותך לגבי העבר. קרו כל כך הרבה דברים בחיי שאסור לעיני הבוחנות לפספס. זה חשוב לי מאוד". "אילו אמרתי לך", לחש הינשוף הקטן, "שהעש מכיר בעש הגדול שברא את הכל...". האיש הזקן חייך חיוך מלא ברחמים, "איך אפשר לדמיין את האב הגדול כמשהו אחר?". "אולי כמו האמא הגדולה, ממש כמו האישה ליד הנהר?", האיש הזקן הזעיף פנים.

"כבר סיפרתי לה הרבה בעבר על האב הגדול, אבל ללא הרבה הצלחה, כפי שזה נראה. אני מקווה שיום אחד היא תמצא את האמת". "האם לדעתך האב הגדול נפגע כאשר האישה קוראת לו האמא הגדולה?", שאל הינשוף הקטן. האיש הזקן ניסה לחשוב במשך זמן רב. "זו שאלה מעניינת... אני לא חושב. האב הגדול הוא אדיב. האמת שזה פוגע בי, עבדו הנאמן.. אל תתן לזה לפגוע בך", אמר הינשוף הקטן.

הוא ציץ קריאת שלום ועף לו הרחק.

בבוקר לאחר מכן, הינשוף הקטן עף לו שוב אל הנהר. הפעם הוא לא מצא את אותה האישה, אך במקומה מצא ילד. הילד ישב לו על גדת הנהר עם רגליו בתוך המים, כאשר בחיקו נחה לה חתולה. הוא התבונן בדגים. השמש זרחה על הילד, החתול, המים, האבנים והדשא. הינשוף הקטן נחת לו בשקט על גדם עץ. עיניו החדות ראו את כל המתרחש בגדת הנהר. הוא ראה איך הילד ליטף את החתולה, איך החתולה התענגה מהליטופים, עד כדי כך שהיא שכחה מהדגים בנהר. איך הרשרוש של הנהר שבר את קרני השמש. מחזה זה הסב לו הרבה אושר.

"אני תוהה לעצמי, האם לילד יש גם שם לישות הנפלאה שבראה את הכל, ומאפשרת לשמש לזרוח על הכל? אולי הילד לא יודע מה השם של הישות, אבל יושב לו בשלווה בנוכחותה?", הינשוף הקטן הרגיש את זה בביטחון. מחר, והיום שאחרי מחר לא היו שם, והם גם לא חשובים. אתמול, והיום שלפני אתמול הם כבר רחוקים מאוד, איפשהו בעבר וגם הם לא היו חשובים. הינשוף הקטן הטה את ראשו בכל הכיוונים וזכר את כל השמות אשר שמע עבור הישות הנפלאה. "הינשוף הגדול שברא את הכל, חתול הבר הגדול, הטווס הגדול, העטלף הגדול, העכבר הגדול, האמא הגדולה, האב הגדול. הוא יכול גם להיקרא הסוד הגדול שתמיד נוכח", ציץ הינשוף הקטן. החתולה פתחה עין אחת וקרצה אל הינשוף, "למה לא?", היא ילל החתוך בעצלנות.

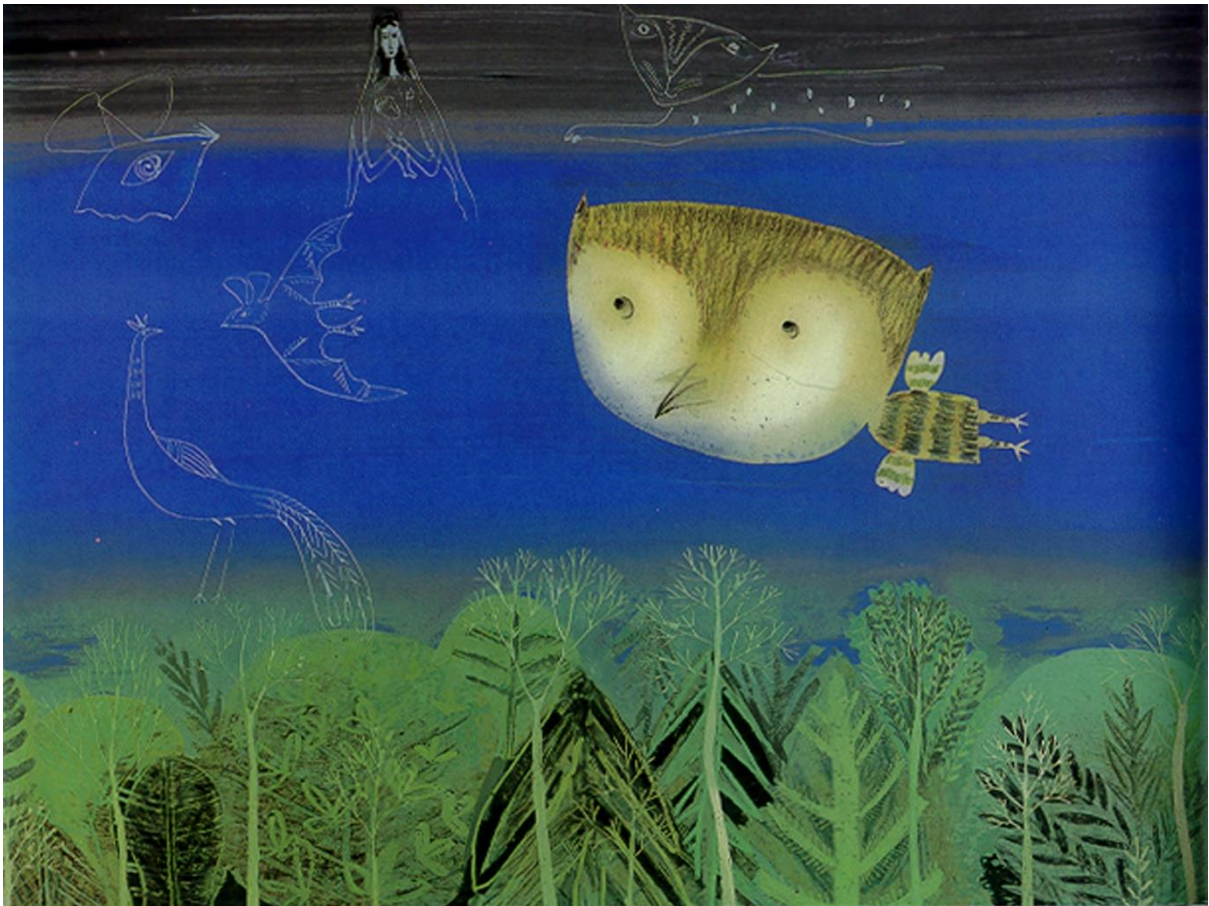

לאחר שקיעת החמה, הינשוף הקטן עף לו חזרה אל היער. הוא חיפש את חור העכברים, כאשר הוא מצא אותו הוא צעק לתוכו: "טו-וויט-טו-וואו! כל בעלי החיים ניזונים מבעלי חיים. אפילו התירס שלכם חי!".

לאחר שהמשיך לעוף, הוא פגש את העטלפה. "את עפה כל כך באלגנטיות ובקלילות", אמר הינשוף הקטן, "אם היית צריכה לסחוב יותר מילד אחד, היית כבדה מדי מכדי לעוף". "אולי אתה צודק", הסכימה העטלפה.

הינשוף הקטן עף אל עבר העץ שם ישן לו הטווס. "יצור שווא ומסכן", הוא חשב. "הוא שייך לקבוצת הציפורים המצקצקות, ממש כמו התרנגולות והוא רוצה יותר מעץ אחד לישון בו".

הוא עף הלאה, וראה את חתול הבר שוכב בהמתנה על ענף רחב. עיניו זהרו כאשר הבחין בינשוף הקטן. "האם הספקת להחכים?", הוא אמר בציניות. "לא יותר מדי, אני עוד קטן וממשיך ללמוד", צייץ הינשוף הקטן בשמחה. "דרך אגב, ראיתי חתולה אשר הרשתה לאדם ללטף אותה. אפילו הדגים בנהר לא הסיטו את דעתה מספיק כדי לעזוב את חיקו של הילד". "מזעזע!", התנער חתול הבר. "אם כל בעלי החיים היו אותו דבר, והרגישו אותו דבר, האם זה לא יהיה משעמם?", שאל הינשוף הקטן. "זה לא דבר טוב בעיניך שהסוד הגדול, אשר אותו אתה מכנה חתול הבר הגדול, יקח צורה ומשמעות שונה עבור בעלי חיים שונים?". חתול הבר השתק, והינשוף הקטן המשיך במסעו.

לבסוף, הינשוך הקטן ביקר שוב את הוריו בעץ ביתו. הוריו צייצו לעברו: "ברוא הבא, האם הינשוף הגדול שברא את הכל נתן לך לחוות הרבה?". "כן, הוא כן", ענה הינשוף הקטן בשלווה. "ומעתה והלאה, אספר לכם ולכל העולם עליו". "ספר לכולם, בן שלי", צייצה אימו. אביו של הינשוף הקטן אמר לו, "למרות זאת, עם בני האדם זה יהיה קשה. הם לא יאמינו לך". הינשוף הקטן הטה את ראשו.

"אני אעוף הרחק עד שאמצא מישהו שיאמין לי", הוא צווח.

הסוף